

TOTO
LETO
PATRÍ
NÁM
JENNY HANOVÁ

COL
BOO

Toto leto patrí nám

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová
Toto leto patrí nám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**TOTO
LETO
PATRÍ
nám
JENNY HANOVÁ**

COO
BOO

Mojím drom Emily:

*Emily van Beeková, ty si moja najmocnejšia veľvyslankyňa
Emily Thomasová-Meehanová, zostaňme spolu navždy,
s láskou naše dievča*

Podakovanie

V prvom rade ďakujem Emily Meehanovej za to, že táto kniha uzrela svetlo sveta. Srdečná vďaka patrí aj Julii Maguirovej, že jej nič neušlo, Lucy Ruth Cumminsovej za ďalšiu krásnu obálku, Justinovi Chandovi a Anne Zafianovej za ich vytrvalú podporu a celému (naozaj úžasnému) tímu v S & S. Ako vždy ďakujem Emily van Beekovej a spoločnosti Folio, svojej rodine Pippín, ale aj Siobhan Vivianovej, mojej prvej a najlepšej čitateľke.

Keď som bola malá, v stredy večer sme s mamou pozerá-
vali staré muzikály. To bolo pre nás to pravé. Niekedy za-
blúdili do izby ocko alebo Steven a chvíľu pozerali s nami,
ale väčšinou sme sedávali pod dekou len my dve s mamou
a vyjedali sladké aj slané pukance. Pozerali sme *The Music
Man*, *West Side Story*, *Stretneme sa v St. Louis* a všetky tie-
to muzikály sa mi páčili, dokonca *Spievanie v daždi* sa mi
mimoriadne páčilo. No ani jeden z tých filmov som nema-
la rada tak veľmi ako *Bye Bye Birdie*. To bola moja jednot-
ka medzi muzikálmi. Pozerala som ho znova a znova, tak
často, ako to mama vydržala. Ako Kim MacAfeeová predo
mnou, aj ja som chcela maskaru, rúž, ihličky a cítiť sa ako
„šťastná dospelá žena“. Chcela som počuť pískanie chala-
nov a vedieť, že je určené mne. Chcela som vyrásť a byť ako
Kim, pretože ona to všetko mala.

A keď bol čas ísť do postele, vyspevovala som pred kúpeľňovým zrkadlom s ústami plnými zubnej pasty: „Lúbime ťa, Conrad, ľúbime, vždy budeme ťa ľúbiť úprimne.“

Išla som si vyspievať svoje osem-deväť-desaťročné srdce. Nespievala som však Conradovi Birdiemu. Spievala som svojmu Conradovi Beckovi Fisherovi, chalanovi svojich predpubertálnych snov.

Ľúbila som v živote iba dvoch chalanov a obaja mali priezvisko Fisher. Conrad bol prvý a ľúbila som ho tak, ako možno ľúbiť iba raz v živote. Taká láska už ani nemôže byť lepšia – krúti sa pri nej hlava, je pochabá a silná. Taká láska postretne babu iba raz v živote.

A potom tu bol Jeremiah. Keď som pozrela na Jeremiah, videla som minulosť, súčasnosť aj budúcnosť. Lenže on poznal nielen babu, akou som bola kedysi. On poznal moje súčasné ja a aj tak ma ľúbil.

Moje dve veľké lásky. Tuším som vždy vedela, že raz sa stanem Belly Fisherovou. Len som netušila, že sa to stane takto.

Kapitola jeden

Keď je skúškový týždeň a študujete aj päť hodín v kuse, potrebujete tri veci, aby ste prežili. Najväčší koktail, aký nájdete, napoly čerešňový, napoly kokakolový. Pyžamové nohavice, ktoré boli prané toľko ráz, že sú tenké ako hodvábný papier. A napokon tanečné prestávky. Veľa tanečných prestávok. Keď vám začnú klipkať oči a netúžite po ničom inom, len zaliezť do postele, tanečné prestávky vám pomôžu prežiť.

Boli štyri hodiny ráno a ja som študovala na poslednú skúšku môjho prvého ročníka na Finchovej univerzite. Táborila som v internátnej knižnici so svojou novou najlepšou kamoškou Anikou Johnsonovou a so starou najlepšou kamoškou Taylor Jewellovou. Letné prázdniny sa blížili, až som takmer cítila ich chuť. Už iba päť dní. Rátala som ich od apríla.

„Vyskúšaj ma,“ zavelila Taylor škripavým hlasom.

Náhodne som otvorila zošit s poznámkami. „Definuj *anima* verzus *animus*.“

Taylor si hrýzla spodnú peru. „Daj mi pomôcku.“

„Hm... vychádzaj z latinčiny,“ radila som jej.

„Ja som nechodila na latinčinu! Bude sa pri tejto skúške vyžadovať latinčina?“

„Nie, len som ti chcela dať pomôcku. Lebo v latinčine sa chalanské mená končia na -us a babské mená na -a a *anima* je ženský vzor a *animus* mužský. Chápeš?“

Stažka si vzdychla. „Nie. Asi vyletím zo skúšky.“

Anika zdvihla pohľad od poznámok a podotkla: „Keby si menej esemeskovala a viac študovala, nevyletela by si.“

Taylor na ňu zagánila. „Pomáham svojej staršej sestre napláňovať raňajky na konci roka, tak musím dnes byť na telefóne.“

„Na telefóne?“ Anika sa zatvárila pobavene. „Ako doktorka?“

„Áno, presne tak. Ako doktorka,“ vyprskla Taylor.

„Tak čo budete mať? Lievance alebo vafle?“

„Ďakujem za opýtanie, chlieb vo vajíčku.“

Všetky tri sme v prvom ročníku chodili na prednášky zo psychológie a ja som mala mať skúšku zajtra, Anika pozajtra. Anika bola v škole moja najbližšia kamoška okrem Taylor. A keďže Taylor bola veľmi súťaživá, viac ako trochu na toto priateľstvo žiarlila, hoci by to ani za svet nepriznala.

Moje priateľstvo s Anikou bolo iné ako s Taylor. Anika bola pokojná, uvoľnená, cítila som sa pri nej dobre. Neposudzovala. No predovšetkým mi dávala priestor byť iná. Nepoznala ma celý život, tak nemala nijaké očakávania ani predsudky. A to mi dávalo slobodu. Nebola ako moje ka-

mošky doma. Pochádzala z New Yorku, jej otec bol džezový hudobník a mama spisovateľka.

O dve hodiny vyšlo slnko a zalialo miestnosť modrastým svetlom. Taylor mala sklonenú hlavu, Anika hľadela pred seba ako zombie.

Vyrobila som dve papierové gule a hodila som ich do kamošiek. „Tanečná prestávka,“ zanôtila som a stisla som play na počítači. Potom som si zatrsala na stoličke.

Anika na mňa zagánila. „Prečo si taká rozjarená?“

„Pretože o pár hodín bude po všetkom,“ zatlieskala som. Skúšku som mala až o jednej, takže som plánovala vrátiť sa do svojej izby a pár hodín si pospať, potom sa zobudiť a ešte trochu študovať.

Spala som dlhšie, ale aj tak sa mi podarilo ešte hodinu učiť. Nemala som čas ísť do jedálne na raňajky, a tak som len vypila čerešňovú kolu z automatu.

Test bol taký ťažký, ako sme čakali, ale bola som si istá, že dostanem aspoň béčko. Taylor si bola istá, že nevyletí, čo bolo dobre. Obe sme boli príliš unavené, aby sme potom oslavovali, a tak sme si len plesli dlaňami a šli každá po svojom.

Zamierila som do internátnej izby, pripravená pospať si aspoň do večere, ale keď som otvorila dvere, na mojej posteli spal Jeremiah. V spánku vyzeral ako malý chlapec, hoci so strniskom. Natiahol sa na prikrývku, nohy mu viseli cez kraj postele a na hrud' si pritískal môjho plyšového polárneho medveda.

Vyzula som sa a ľahla som si na extradlhé dvojlôžko vedľa neho. Zamrivil sa, otvoril oči a zamrmlal: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odvetila som.

„Ako to dopadlo?“

„Celkom dobre.“

„Fajn.“ Pustil Juniora Výmyselníka a privinul si ma. „Priniesol som ti druhú polovicu svojej bagety z obeda.“

„Si milý,“ zaborila som si tvár do jeho pleca.

Pobozkal ma na vlasy. „Nemôžem dopustiť, aby moja kočka vynechávala jedlo.“

„Veď len raňajky,“ podotkla som. Potom som dodala: „A ešte obed.“

„Dáš si tú bagetu hneď? Mám ju v batohu.“

Keď som o tom teraz premýšľala, bola som hladná, ale aj ospalá. „Možno trochu neskôr,“ zatvorila som oči.

Potom zaspal a ja tiež. Keď som sa zobudila, Junior Výmyselník bol na dlážke a Jeremiah ma objímal. Ešte vždy spal.

Začali sme spolu randiť predtým, ako som nastúpila do štvrtého ročníka na strednej škole. Hoci sa to nedať označiť ako „randenie“. Len sme boli spolu. Všetko sa zbehlo tak ľahko a rýchlo, až som mala pocit, že to tak bolo odjakživa. V jednej chvíli sme boli kamoši, potom sme sa bozkávali a ani neviem ako, prihlásila som sa na tú istú univerzitu ako on. Hovorila som sebe i všetkým ostatným (vrátane mojej mamy, hlavne mojej mamy), že je to dobrá škola, je iba pár hodín od domova a je rozumné prihlásiť sa na ňu – tak budem mať možnosti otvorené. Všetko bola pravda. No v skutočnosti išlo hlavne o to, že som chcela byť blízko neho. Chcela som ho na všetky ročné obdobia, nielen na leto.

Teraz sme ležali v mojej internátnej izbe. On bol už druhák a ja som končila prvý ročník. Bolo neuveriteľné, ako ďaleko sme sa dostali. Poznali sme sa celý život a istým spôsobom to bolo veľké prekvapenie – iným spôsobom to bolo nevyhnutné.

Kapitola dva

Jeremiahovo bratstvo usporiadalo koncoročnú párty. Ani nie o týždeň pôjdeme všetci domov a vrátíme sa na univerzitu až koncom augusta. Leto som vždy mala najradšej, ale keď som teraz konečne išla domov, mala som sladko-trpký pocit. Zvykla som si vídať Jeremiaha každé ráno v jedálni na raňajkách a neskoro večer som si prala veci v jeho budove. Vedel šikovne skladať moje tričká.

Toto leto bude znova praxovať v otcovej firme a ja som sa chystala brigádovať ako čašníčka v rodinnej reštaurácii Behrs, tak ako vlani. Plánovali sme sa čo najčastejšie stretávať v ich letnom dome v Cousins. Minulé leto sa nám tam nepodarilo stretnúť, obaja sme pracovali. Ja som brala každú službu, aby som si našetrila na školné. Celé leto som sa cítila tak trochu prázdno, bolo to prvé leto, ktoré som netrávila v Cousins.

Vonku poletovali svättojánske mušky. Práve sa stmievalo a nebol priveľmi horúci večer. Mala som topánky na vysokom podpätku, čo bola hlúposť, lebo na poslednú chvíľu som sa rozhodla ísť peši, nie autobusom. Len som si pomyslela, že už tak skoro nepôjdem cez univerzitný areál za takého pekného večera.

Pozvala som Aniku a našu kamošku Shay, aby šli so mnou, ale Anika sa chystala na párty svojej tanečnej skupiny a Shay už mala po skúškach a letela domov do Texasu. Taylorino sesterstvo malo zoznamovací večierok, takže ani ona sa nepridala. A tak som sa tam vybrala len ja sama a moje boľavé nohy.

Poslala som Jeremiahovi esemesku, že som na ceste a idem pešo, takže mi to chvíľu potrvá. Musela som podchvíľou zastať, aby som si napravila topánky, lebo sa mi zarezávali do nôh. Povedala som si, že podpätky sú hlúposť.

Na polceste som ho videla sedieť na mojej oblúbenej lavičke. Keď ma zbadal, vstal. „Prekvapenie!“

„Nemusel si sa so mnou stretnúť,“ poznamenala som, ale bola som veľmi šťastná, že prišiel. Sadla som si na lavičku.

„Vyzeráš sexi,“ povedal.

Ešte aj teraz, keď už sme celé dva roky boli frajeri, som sa trochu červenala, keď mi hovoril také čosi. „Ďakujem,“ zamrmľala som. Mala som na sebe letné šaty, čo som si požičala od Aniky. Na bielom podklade boli modré kvietky a mali ramienka.

„Tie šaty mi pripomínajú *Za zvukov hudby*, ale v dobrom zmysle.“

„Ďakujem,“ povedala som znova. *Vyzerám v tých šatách ako fräulein Maria?* premýšľala som. To sa mi nezdalo dobré. Prihľadila som si ramienka.

Zastavilo sa pri nás zopár chalanov, ktorých som nepoznala, a pozdravili sa s Jeremiahom, ale ja som zostala sedieť na lavičke, aby som ulavila nohám.

Keď odišli, spýtal sa: „Pripravená?“

Zastonala som. „Idú mi odpadnúť nohy. Podpätky sú hlúposť.“

Jeremiah sa sklonil a povedal: „Vyskoč hore, kočka.“

S chichotom som mu vyliezla na chrbát. Vždy som sa chichotala, keď mi povedal „kočka“. Neubránila som sa tomu. Bolo to zábavné.

Posunul si ma vyššie a ja som ho objala okolo krku. „V pondelok príde tvoj otec?“ spýtal sa Jeremiah, keď sme prechádzali cez hlavný trávnik.

„Áno. Pomôžeš mi, však?“

„No tak, nesiem ťa cez celý areál. Musím ti pomáhať so sťahovaním?“

Plesla som ho po hlave a on uhol. „No dobre, dobre,“ zahundral.

Potom som mu prskla na krk a on zhíkol ako malé dievčatko. Smiala som sa celou cestou.

Kapitola tri

V dome, kde sídlilo Jeremiahovho bratstvo, boli dvere dokonca otvorené a ľudia postávali na trávniku. Všade navôkol boli rozvešané farebné vianočné svetielka – na poštovej schránke, na prednej verande, dokonca aj na kraji chodníka. Boli tam tri nafukovacie detské bazény a ľudia v nich lebedili ako vo vírivke. Chalani pobehovali s vodnými samopalmi a striekali si navzájom do úst pivo. Niektoré baby boli v bikinách.

Zoskočila som z Jeremiahovho chrbta a na tráve som si vyzula topánky.

„Pekne to tu vymysleli,“ Jeremiah spokojne kývol hlavou na detské bazéniky. „Priniesla si si plavky?“

Pokrútila som hlavou.

„Chceš, aby som sa báb spýtal, či nemajú rezervné?“ ponúkol sa.

„Nie, ďakujem,“ odvetila som rýchlo.

Poznala som chalanov z Jeremiahovho bratstva, ale baby som nepoznala veľmi dobre. Väčšina z nich bola zo Zeta Fí, čo bolo sesterstvo, ktoré malo družbu s Jeremiahovým bratstvom. To znamenalo, že mávali spoločné zoznamovacie večierky a podobne. Jeremiah chcel, aby som sa prihlásila do Zeta Fí, ale odmietla som. Vyhovorila som sa, že si nemôžem dovoliť platiť za bývanie v sesterskom dome, ale v skutočnosti som to urobila hlavne preto, aby som sa spriatelila so všetkými babami, nielen s členkami sesterstva. Chcela som mať širší záber, ako vždy hovorila moja mama. Podľa Taylor bolo Zeta Fí pre baby, ktoré rady žúrovali a sexovali, na rozdiel od jej sesterstva, ktoré bolo údajne viac nóbl a exkluzívnejšie. A väčšmi zamerané na služby pre komunitu, dodala po chvíli rozmýšľania.

Baby stále chodili za Jeremiahom a objímali ho. Aj mňa pozdravili a ja som pozdravila ich, potom som šla hore odložiť si batoh do Jeremiahovej izby. Cestou dolu som ju zbadala.

Lacie Baronová mala na sebe priliehavé džínsy a hodvábnu blúzku bez rukávov, na nohách červené kožené lakovky na vysokých podpätkoch, vďaka ktorým merala nanajvýš o štyri-päť centimetrov viac, a rozprávala sa s Jeremiahom. Lacie bola predsedníčkou Zeta Fí a chodila do tretieho ročníka – bola o rok staršia ako Jere a o dva roky ako ja. Mala drobnú postavu a tmavohnedé vlasy ostrihané na mikádo. Podľa všeobecných kritérií bola sexi. Podľa Taylor mala záujem o Jeremiaha. Povedala som Taylor, že mi je to ukradnuté, a myslela som to vážne. Prečo by ma to malo trápiť?

Samozrejme, že babám sa Jeremiah páčil. Bol to chalan, aký sa páči všetkým. Ale ani kočka ako Lacie na nás nemá.

Boli sme frajeri už dlhé roky. Poznala som ho lepšie ako hocikoho iného a aj on poznal mňa. Vedela som, že Jere sa nikdy na inú babu nepozrie.

Vtedy ma Jeremiah zazrel a kývol mi, aby som prišla bližšie. Pristúpila som k nim a povedala: „Ahoj, Lacie.“

„Ahoj,“ odzdravila.

Jeremiah si ma pritiahol bližšie a oznámil: „Lacie bude v jeseni študovať v zahraničí – v Paríži.“ A na Lacinu adresu dodal: „Na budúce leto chceme labzovať po Európe.“

Odpila si piva a odvetila: „Super nápad. A ktoré krajiny chcete navštíviť?“

„Rozhodne Francúzsko,“ vyhlásil Jeremiah. „Belly hovorí plynulo po francúzsky.“

„To veru nie,“ namietla som rozpačito. „Len som sa učila po francúzsky na strednej škole.“

„Ach, aj ja som v tom hrozná,“ povedala Lacie. „V skutočnosti tam idem preto, aby som sa do sýtosti najedla syrov a čokolády.“

Mala prekvapujúco zastretý hlas na to, že bola taká drobná. Zišlo mi na um, či fajčí. Usmiala sa na mňa a pomyslela som si, že Taylor sa mýli, bola to milá baba.

Keď si po pár minútach išla vziať drink, poznamenala som: „Je milá.“

Jeremiah len mykol plecom a povedal: „Áno, je kúlová. Chceš, aby som ti doniesol drink?“

„Jasné.“

Chytil ma okolo pliec a posadil na gauč. „Ty pekne sed'. Ani sa nehni. Hneď som späť.“

Dívala som sa, ako sa pretláča davom, a bola som hrdá, že je môj. Môj chalan, môj Jeremiah. Prvý chalan, pri ktorom som zaspala. Prvý chalan, ktorému som sa zverila s tým, že ako osemročná som nechtiac pristihla rodičov,

ako to robia. Prvý chalan, ktorý kvôli mne šiel do lekárne a kúpil mi Midol, lebo som mala hrozné krče, prvý chalan, ktorý mi lakoval nechty na nohách, ktorý mi držal vlasy, keď som vracala, lebo som sa pred jeho kamošmi spila pod obraz boží, prvý chalan, ktorý mi napísal na bielu tabuľu visiacu pred mojou internátnou izbou ľúbostný odkaz.

*TY SI MLIEKO DO MÔJHO ŠEJKU,
na večné veky s láskou J.*

Bol to prvý chalan, s ktorým som sa bozkávala. Bol môj najlepší kamoš. Bolo mi jasné, že pre mňa znamená čoraz viac. Takto to malo byť. On je ten pravý.

Kapitola štyri

Neskôr v ten večer sme spolu tancovali. Držala som Jeremiaha okolo krku a okolo nás pulzovala hudba. Bola som celá červená z tanca a alkoholu. Miestnosť bola nabitá, ale keď na mňa Jere pozrel, nebol tam nikto iný. Len ja a on.

Odhrnul mi za ucho prameň vlasov. Povedal čosi, čo som nepočula.

„Čože?“ skríkla som.

„Nikdy si neostrihaj vlasy, dobre?“ odvetil krikom.

„Musím si ich ostrihať! Vyzerala by som ako... ako bosorka.“

Jeremiah si ukázal na ucho. „Nepočujem ťa!“

„Bosorka!“ Potriasla som si vlasy pred tvárou, aby som zdôraznila svoje slová, a tvárila som sa, že miešam nejakú žbrndu a chehcem sa.

„Mne sa páčiš ako bosorka,“ povedal mi do ucha. „Čo tak len končeky?“

„Sľubujem,“ zakričala som, „že ak sa vzdáš svojho sna o brade, ja si neostrihám vlasy!“

Odo Dňa vďakyvzdania hovoril, že si dá narásť bradu, lebo jeho spolužiaci zo strednej školy vyhlásili súťaž, kto bude mať najdlhšiu. Povedala som mu, že s tým v nijakom prípade nesúhlasím, priveľmi by mi pripomínal môjho otca.

„Ešte to zvážim,“ odvetil a pobožkal ma.

Cítila som z neho pivo a pravdepodobne aj on zo mňa.

Vtedy nás zbadal člen jeho bratstva Tom – z neznámych dôvodov zvaný aj Kardinál – a prirútil sa k Jeremiahovi ako tank. Mal na sebe len spodky a v ruke fľašu s vodou. A neboli to boxerky, ale tesné biele slipy. „Prestaňte, prestaňte!“ zvolal.

Začali spolu zápasiť, a keď ho Jeremiah držal za hlavu, z Tomovej fľaše na vodu sa vylialo pivo rovno na mňa a na Anikine šaty.

„Prepáč, prepáč,“ mrmlal. Keď bol Tom opitý, vždy hovoril všetko dva razy.

„To nič,“ vyžmýkala som si sukňu a usilovala som sa neďávať na dolnú polovicu jeho tela.

Odišla som si do kúpeľne očistiť šaty, ale bol tam dlhý rad, tak som šla do kuchyne. Ľudia tam popíjali na stole tequilu a Jeremiahov spolubývajúci Luke oblizoval soľ z pupka akejsi červenovlásky.

„Ahoj, Isabel,“ zdvihol pohľad.

„Ehm, ahoj, Luke,“ odzdravila som. Vtedy som si všimla, že nejaká baba vracia do drezu, a tak som odišla.

Vybrala som sa do kúpeľne na poschodí. Na vrchu schodiska som prechádzala okolo párika, ktorý sa bozkával,

a nechtiac som stúpila chalanovi na ruku. „Prepáč,“ povedala som, ale akoby si to nevšimol, lebo druhú ruku mal pod blúzkou tej baby.

Keď som sa konečne dostala do kúpeľne, zamkla som za sebou dvere a vydýchla som si od úľavy. Táto párty bola ešte divšia než iné. Vzhľadom na to, že sa končil školský rok a mali sme po skúškach, všetci sa uvoľnili. Bola som celkom rada, že Anika sem nemohla prísť. Nepáčilo by sa jej to – ani mne sa to nepáčilo.

Pokvapkala som mokré fláky tekutým mydlom a držala som si palce, aby na šatách nezostali fláky. Ktosi sa pokúšal otvoriť dvere, tak som zakričala: „Moment.“

Kým som si čistila šaty, počula som, ako sa baby za dverami rozprávajú. Spočiatku som tomu nevenovala pozornosť, kým som nepočula Lacin hlas. „Dnes vyzerá sexi, čo?“ povedala.

Iný hlas odvetil: „On vždy vyzerá sexi.“

„Dopekla, veru áno,“ blábotala Lacie.

„Žiarlim,“ odvetila druhá baba, „že si ho dostala.“

Lacie spevavo vyhlásila: „Nech sa v Cabe stalo čokoľvek, zostalo to v Cabe.“

Zrazu sa mi zakrútila hlava. Chrbtom som sa oprela o kúpeľňové dvere, aby som udržala rovnováhu. Nemohla hovoriť o Jeremiahovi. Vylúčené.

Ktosi zabúchal na dvere a strhla som sa.

Bez rozmýšľania som otvorila. Keď ma Lacie zbadať, ruka jej vyletela k ústam. Výraz na jej tvári ma zasiahol ako úder do brucha. Cítila som fyzickú bolesť. Počula som, ako sa ostatné baby prudko nadýchli, ale pripadalo mi to vzdialené. Mala som pocit, akoby som kráčala námesačná, keď som prechádzala po chodbe okolo nej a ostatných báb.

Nemohla som tomu uveriť. To nemôže byť pravda. Nemohli hovoriť o mojom Jerovi.

Šla som do jeho izby a zamkla dvere. Sadla som si na jeho posteľ, kolená si pritisla k hrudi, v duchu som si to premietala. *Nech sa v Cabe stalo čokoľvek, zostalo to v Cabe.*

Ten výraz na Lacinej tvári, zhíknutie ostatných báb. Premietala som si to znova a znova ako film. To, ako sa oni dvaja dnes rozprávali. Ako mykol plecom, keď som povedala, že je milá.

Musím si byť načistom. Musím to počuť od Jeremiaha.

Vyšla som z jeho izby a vybrala som sa ho hľadať. Kým som pátrala, môj šok sa zmenil na hnev. Pretláčala som sa davom. Jedna baba zabľabotala: „Hej!“, keď som jej stúpila na nohu, ale nezastala som, aby som sa ospravedlnila.

Napokon som ho našla stáť vonku, popíjal pivo s chalani z bratstva. Od otvorených dverí som mu povedala: „Musím sa s tebou porozprávať.“

„Vydrž sekundu, Bells,“ odvetil.

„Nie. Okamžite.“

Chalani sa rozrehotali a vykrikovali: „Ejha, niekto má problémy.“ „Fisher je v riti.“

Čakala som.

Jeremiah mi musel niečo vidieť v očiach, lebo ma nasledoval dnu, hore schodmi do svojej izby. Zatvorila som dvere.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa ustarostene.

„Dal si sa počas jarných prázdnin dokopy s Lacie Barovou?“ vyprskla som.

Jeremiah zbledol. „Čože?“

„Dal si sa s ňou dokopy?“

„Belly...“

„Vedela som to,“ zašepkala som. „Ja som to vedela.“

Hoci v skutočnosti som nič nevedela. Nie naozaj. Nič som nevedela.

„Vydrž, jednoducho vydrž.“

„Mám vydržať?“ skríkla som. „Páni moji, Jere! Páni moji!“

Zviezla som sa na dlážku. Nohy ma neudržali.

Jeremiah si kľakol ku mne a pokúšal sa ma postaviť, ale odtisla som mu ruky. „Nedotýkaj sa ma!“

Sadol si na dlážku ku mne, hlavu zvesil medzi kolenná. „Belly, to sa stalo, keď sme si dali pauzu. Keď sme sa rozišli.“ Vyjavene som naňho pozrela.

Ten takzvaný rozchod trval týždeň. V skutočnosti to ani nebol rozchod, aspoň z mojej strany. Vždy som predpokladala, že sa dáme znova dokopy. Celý týždeň som preplakala, zatiaľ čo on sa v Cabe bozkával s Lacie Barovou.

„Vedel si, že sme sa nerozišli naozaj! Vedel si, že to nebol skutočný rozchod!“

„Ako som to mal vedieť?“ zvolal nešťastne.

„Ak som to vedela ja, mal si to vedieť aj ty!“

Preglgol a ohryzok mu poskakoval hore-dolu. „Lacie ma celý ten týždeň prenasledovala. Nedala mi pokoj. Prisahám, nechcel som s ňou nič mať. Jednoducho sa to stalo.“

Keď som to počula, cítila som sa ako pošpinená. Znechutilo ma to. Nechcela som myslieť na nich dvoch, nechcela som si to predstavovať. „Mlč,“ zahriakla som ho. „Nechcem to počuť.“

„Bola to chyba.“

„Chyba? Ty tomu hovoríš chyba? Chybu si urobil, keď si nechal moje žabky v sprchovacom kúte, splesnели a musela som ich vyhodiť. To bola chyba, ty dilino.“ Rozplakala som sa.

Nič nepovedal. Len tam sedel a počúval so zvesenou hlavou.

„Už ani neviem, kto si.“ Žalúdok mi skrúcalo. „Tuším hodím tyčku,“ zamrmlala som a chrptom ruky som si utrela ústa.

Nechápala som to. Nič som nechápala. Toto nebol Jeremias, ako som ho poznala. Môj Jeremias by mi nikdy takto neublížil. Nikdy by ani nepozrel na inú babu. Môj Jeremias bol úprimný, silný a stály. Nevedela som, kto je tento chalan.

„Mrzí ma to,“ povedal. „Fakt ma to mrzí.“

Teraz už plakal aj Jeremias. Fajn, pomyslela som si. Ublížila som ti, ako si ublížil ty mne.

„Chcem k tebe byť absolútne úprimný, Belly. Nechcem viac nič tajiť.“ Vtedy sa skutočne zlomil a hlasno sa rozplakal.

Stuhla som.

„Sexovali sme.“

Ani som nevedela ako, zrazu som mu vylepila facku. Z celej sily. Vôbec som nerozmýšľala, len som ho plesla. Moja ruka zanechala na jeho pravom líci červený flak.

Chvíľu sme na seba iba hľadeli. Nemohla som uveriť, že som mu dala facku. Ani on tomu zrejme neveril. Až po chvíli sa na jeho tvári zračil šok a pravdepodobne aj na mojey. Nikdy predtým som nikoho neplesla.

„Hrozne ma to mrzí,“ zamrmlal a šúchal si líce.

Ešte väčšmi som sa rozplakala. Predstavila som si, ako sa objímajú. Ani sa mi nesnívalo, že by mohli aj sexovať. Bola som hlúpa.

„Nič to neznamenal,“ vyhlásil. „Prisahám, že nie.“

Pokúsil sa ma pohladíť po ramene, ale odtiahla som sa. Utrla som si líca a povedala som: „Pre teba sex možno nič

neznamená. Pre mňa to však znamená veľa a ty si to vedel. Všetko si zničil. Už nikdy ti nebudem veriť.“

Pokúsil sa privinúť si ma, ale odstrčila som ho. „Uistujem ťa, že sexovanie s Lacie pre mňa nič neznamenalo,“ vyhrkol zúfalo.

„Pre mňa to niečo znamená. A očividne aj pre ňu.“

„Nemilujem ju!“ vykrikol. „Lúbim teba!“

Jeremiah sa posunul ku mne. Položil mi ruky na kolená. „Neodchádzaj,“ žobronil. „Prosím ťa, neodchádzaj!“

Usilovala som sa ho striasť, ale bol silný. Držal sa ma ako kliešť.

„Hrozne ťa ľúbim,“ vzdychol a celý sa triasol. „Vždy som ťa ľúbil, Belly.“

Chcela som kričať a plakať a nejako nájsť cestu von. No nevedela som ako. Keď som sa naňho dívala, pripadala som si ako z kameňa. Nikdy predtým ma nesklamal. To, že to urobil, bolo o to ťažšie, že to prišlo nečakane. Nemohla som uveriť, že len pred krátkymi dvoma hodinami ma niesol na chrbte cez celý areál a ľúbila som ho ako nikdy predtým.

„Nemôžeme sa vrátiť,“ povedala som to, aby som mu ublížila. „To, čo medzi nami bolo, už nie je. Dnes večer sme to stratili.“

„Môžeme to vrátiť,“ namietol zúfalo. „Viem, že môžeme.“

Pokrútila som hlavou. Znova mi vyhrkli slzy, ale už som nechcela viac plakať, najmä nie pred ním. Alebo s ním. Nechcela som byť smutná. Nechcela som nič cítiť. Znova som si utrela tvár a vstala. „Odchádzam.“

Neisto sa postavil. „Počkaj!“

Pretisla som sa okolo neho a vzala som si z postele batoh. Hneď nato som vyšla z dverí, zbehla som po schodoch a bola som vonku. Bežala som celou cestou na autobusov-

vú zastávku, batoh mi narážal na plece, podpätky klopotali na chodníku. Takmer som sa potkla a spadla, ale ustála som to. Dobešla som k autobusu, keď nastupoval posledný človek, a vyrazili sme. Neobzrela som sa, či Jeremiah beží za mnou.

Moja spolubývajúca Jillian v ten deň odišla na leto domov, tak som mala izbu iba pre seba a mohla som plakať osamote. Jeremiah mi stále vyvolával a esemeskoval, tak som si vypla mobil. Ale prv než som sa uložila do postele, znova som ho zapla, aby som videla, čo mi napísal.

Hrozne sa za seba hanbím.

Prosím ťa, rozprávaj sa so mnou.

Lúbim ťa a vždy ťa budem lúbiť.

Rozplakala som sa ešte silnejšie.

Kapitola päť

Keď sme sa v apríli rozišli, prišlo to skutočne sčista-jasna. Áno, kedy-tedy sme sa pohádali, ale neboli to ozajstné hádky.

Ako napríklad vtedy, keď Shay usporiadala párty vo vidieckom dome svojej krstnej mamy. Pozvala more ľudí a vravela, že môžem priviesť aj Jeremiaha. Mali sme sa vyparádiť a celú noc tancovať vonku. Jednoducho si užijeme víkend, vravela Shay – bude to bomba párty. Bola som rada, že ma pozvala. Povedala som o tom Jeremiahovi a odvetil, že hrá halový futbal, ale vraj tam mám ísť aj bez neho. „Nemôžeš sa z toho uliať?“ spýtala som sa. „Veď to nie je normálny futbal.“ Bolo to odo mňa protivné, ale vyslovila som to a myslela som to vážne.

To bola naša prvá hádka. Nekričali sme na seba, ale on sa hneval a ja tiež.

Vždy sme sa stretávali s jeho kamošmi. Svojím spôsobom to dávalo zmysel. On už mal kamošov a ja som si kamošky ešte len hľadala. Trvalo mi dlho, kým som sa s niekým zblížila, a keďže som stále chodila do domu jeho bratstva, baby v mojej budove sa kamošili bezo mňa. Mala som pocit, akoby som sa niečoho nevedomky vzdala. Keď ma Shay pozvala, znamenalo to pre mňa veľa a chcela som, aby to znamenalo veľa aj pre Jera.

A hnevali ma aj iné veci. Čosi, čo som o Jeremiahovi nevedela a nemohla som vedieť, keďže som ho vídala iba v lete v plážovom dome. Napríklad aký bol nechutný, keď fajčil s kamošmi trávu, jedli ananásovo-šunkovú pizzu, počúvali *Gangsta's Paradise* od Coolia a aspoň hodinu sa rehotali.

A nevedela som ani o jeho sennej nádche. Na jar som ho nikdy nevidela, tak som nevedela, že je alergik.

Keď mi zavolať, kýchal ako najatý, nos mal upchatý a hovoril zúbožene. „Mohla by si prísť za mnou a chvíľu tu zostať?“ spýtal sa a vyfúkal si nos. „A mohla by si priniesť nejaké papierové vreckovky? A pomarančový džús?“

Zahryzla som si do pery, aby som nepovedala: Máš alergiu, nie prasaciu chrípku.

Deň predtým som bola v dome jeho bratstva. So svojím spolubývajúcim hrali videohry a ja som si robila domáce úlohy. Potom sme spolu pozerali film o kung-fu a objednali sme si indické jedlo, hoci ja som indické jedlo nemala rada, mala som z neho ťažký žalúdok. Jeremiah vyhlásil, že keď má fakt zlú alergiu, jedine indické jedlo ho postaví na nohy. A tak som jedla naan a ryžu a zlostila som sa, zatiaľ čo Jeremiah zmastil kuracie tikka masala a pozeral svoj film. Niekedy vedel byť fakt protivný a rozmýšľala som, či to robí úmyselne.

„Fakt by som rada prišla, ale nazajtra musím napísať referát,“ usilovala som sa, aby to neznelo konfliktne. „Tak by som asi nemala prísť. Prepáč.“

„No, možno by som mohol prísť k tebe,“ odvetil. „Dám si tonu Benedrylu, a kým budeš písať, ja budem spať. A potom by sme si mohli znova objednať indické jedlo.“

„Áno,“ povedala som rozmrzene. „To by sme mohli.“ Aspoň sa nemusím trmáčať autobusom. Budem však musieť zájsť do kúpeľne a vziať celú rolku toaletného papiera, lebo Jillian by zúrila, keby Jeremiah znova spotreboval všetky jej vreckovky.

Nevedela som, že toto všetko predznamenávalo našu prvú ozajstnú hádku. Kričali sme a plakali, hoci som si vždy hovorila, že takú hádku nikdy nezažijem. Počula som Jillian, ako sa hádala do telefónu, počula som baby z našej budovy, Taylor. Nikdy som si nemyslela, že sa mi stane čosi také. Myslela som si, že s Jeremiahom sa dokonale chápeme a poznáme sa pridlho, aby sme sa takto hádali.

Hádka je ako lesný požiar. Myslíte si, že ho máte pod kontrolou, myslíte si, že ho zastavíte, keď chcete, ale ani neviete ako a stane sa z toho živá vec, ktorá dýcha, nedokážete ju mať pod kontrolou a boli ste hlúpi, ak ste si nahovárali, že môžete.

Jeremiah a jeho kamoši z bratstva sa na poslednú chvíľu rozhodli, že cez jarné prázdniny pôjdu do Caba. Na internete našli nejakú šialenú zľavu.

Ja som plánovala ísť cez jarné prázdniny domov. S mamou sme mali ísť do mesta na balet a mal byť doma aj Steven. A tak som chcela byť s nimi, fakt som to chcela. No keď som videla, ako si Jeremiah rezervoval ten výlet, čoraz viac som sa hnevala. Aj on mal ísť domov. Keď bol Conrad

v Kalifornii, pán Fisher bol väčšinou sám. Jeremiah vrazil, že aj on chce ísť domov a stráviť s ním trochu času, možno spoločne zísť na Susannahin hrob. Rozprávali sme sa, že by sme mohli na pár dní zaskočiť do Cousins. Dobre vedel, ako veľa to pre mňa znamená. V tom dome som vyrastala väčšmi než vo vlastnom. A keď už tu Susannah nebola, zdalo sa mi ešte dôležitejšie tam chodiť.

A on teraz ide do Caba. Bezo mňa.

„Fakt si myslíš, že by si mal ísť do Caba?“ spýtala som sa ho. Sedel pri svojom stole zhrbený za počítačom a ťukal. Ja som sedela na jeho posteli. Prekvapene na mňa pozrel. „Takú ponuku nemožno odmietnuť. Okrem toho tam idú všetci chalani z bratstva. Nemôžem tam chýbať.“

„Áno, ale myslela som si, že pôjdeš domov a stráviš pár dní s otcom.“

„S ním môžem byť cez letné prázdniny.“

„Leto je ešte dobre ďaleko.“ Prekrížila som si ruky na hrudi, potom som ich spustila.

Jeremiah sa zamračil. „O čo ti ide? Jeduje ťa, že strávim jarné prázdniny bez teba?“

Cítila som, ako som očervenela. „Nie! Môžeš si ísť, kam chceš, mne je to fuk. Len si myslím, že by bolo pekné, keby si strávil nejaký čas s otcom. A na hrobe tvojej mamy je už pomník. Myslela som, že ho chceš vidieť.“

„Áno, chcem, ale to môžem aj koncom školského roka. A ty môžeš ísť so mnou.“ Pozrel na mňa. „Žiarliš?“

„Nie!“

Teraz sa už uškŕňal. „Bojíš sa, že tam budú baby v mokrých tričkách?“

„Nie!“ Jedovalo ma, že to obrátil na žart. Zúrila som, že iba ja sa hnevám.

„Ak si robíš obavy, pod' s nami. Bude to zábava.“

Nepovedal: Ak si robíš obavy, nemusíš. Povedal: *Ak si robíš obavy, pod's nami*. Vedela som, že to tak nemyslel, ale aj tak ma to trápilo.

„Dobre vieš, že si to nemôžem dovoliť. Okrem toho nechcem ísť do Caba s tvou partiou. Nechcem byť jediná frajerka, ktorá kazí zábavu.“

„Nebola by si jediná. Bude tam aj Joshova frajerka Alison,“ podotkol Jeremiah.

Takže Alison pozvali a mňa nie? Vystrela som sa. „Alison ide s vami? S chalanmi?“

„Tak to nie je. Alison ide so svojím sesterstvom. Budú ubytované v tom istom stredisku ako my. Práve vďaka nim sme sa dozvedeli o tej zľave. No nemysli si, že budeme tráviť všetok čas s nimi. Budeme sa venovať chlapeckým záležitostiam, napríklad terénnym pretekom v púšti. Požičiame si džípy, budeme zlaňovať skalné steny a podobné veci.“

Vyjavene som naňho pozrela. „Takže kým vy sa budete naháňať s kamošmi po púšti, ja mám trčať s bandou báb, ktoré nepoznám?“

Prevrátil oči. „Alison predsa poznáš. Vy dve ste boli pri tom, keď sme v našom dome mali turnaj v beerpongu.“

„To je jedno. Do Caba nejdem. Pôjdem domov. Mame chýbam.“ Nepovedala som: A ty chýbaš otcovi.

Keď Jeremiah len mykol plec, akoby hovoril: Rob si, čo chceš, pomyslela som si, že to poviem: „Aj ty chýbaš otcovi.“

„Páni, Belly, priznaj sa, že to vôbec nie je o mojom otcovi. Si paranoidná, že strávim jarné prázdniny bez teba.“

„Tak prečo si nepriznáš, že v prvom rade si nechcel, aby som šla s tebou?“

Zaváhal. Videla som, že váha. „Fajn. Áno, nemám nič proti tomu, že to bude čisto pánska jazda.“

Vstala som. „No, mne sa zdá, že tam bude báb viac ako dosť. Tak si to uži so Zetami.“

Po krku mu stúpala červeň. „Ak mi nedôveruješ, neviem, čo povedať. Nikdy som neurobil nič, prečo by si mala o mne pochybovať. A vieš, Belly, fakt nepotrebujem, aby si ma nútila cítiť sa previniť kvôli otcovi.“

Začala som sa obúvať a ruky sa mi od zúrivosti tak triasli, že som si ledva zaviazala šnúrky. „Nemôžem uveriť, aký si sebecký.“

„Ja? Ja že som sebecký?“ Pokrútil hlavou, stisol pery. Otvoril ústa, že niečo povie, potom ich zatvoril.

„Áno, v tomto vzťahu si ty ten sebecký. Vždy ide iba o teba, tvojich kamošov, tvoje debilné bratstvo. Už som ti povedala, že si myslím, že je debilné? Lebo si to skutočne myslím.“

„Čo je na ňom debilné?“ spýtal sa ticho.

„Je to len banda rozmazaných bohatých chalanov, ktorí utrácajú prachy svojich rodičov, podvádžajú pri testoch a chodia na prednášky s opicou.“

Zatváril sa dotknuto. „Všetci nie sme takí.“

„Nemala som na mysli teba.“

„Veru mala. Akože keď nechodím na prednášky pre medikov, som lenivý?“

„Neventiluj si na mne svoj komplex menejcennosti.“ Povedala som to bez rozmýšľania. Už som na to myslela aj predtým, ale nikdy som to nevyslovila nahlas. To Conrad chodil na prednášky pre medikov. Conrad študoval v Stanforde a pracoval na polovičný úväzok v laboratóriu. Jeremiah hovoril ľuďom, že jeho hlavný predmet je pivo-lógia.

Vyjavene na mňa pozrel. „Čo to, dopekla, znamená komplex menejcennosti?“

„Kašli na to,“ povedala som. Neskoro som si uvedomila, že to zašlo ďalej, než som mala v úmysle. Chcela som to vziať späť.

„Ak si myslíš, že som debilný, sebecký a márnوترatný, prečo so mnou vôbec chodíš?“

Prv než som stihla odpovedať, prv než som stihla vysloviť: Nie si debilný, sebecký a márnوترatný, prv než som stihla ukončiť tú hádku, Jeremiah vyhlásil: „Ser na to. Už nebudem strácať tvoj čas. Skončíme to.“

A ja som povedala: „Fajn.“

Schytila som batoh s knihami, ale neodišla som okamžite. Čakala som, že ma zastaví. No nezastavil ma.

Celou cestou domov som plakala. Nemohla som uveriť, že sme sa rozišli. Nezdalo sa mi to možné. Čakala som, že večer mi Jeremiah zavolá. Bol piatok. Do Caba odchádzal v nedeľu ráno, ale ani dovtedy nezavola.

Celé jarné prázdniny som chodila po dome ako telo bez duše, vyjedala som čipsy a plakala. „Len pokoj,“ dohovára mi Steven. „Nevolá ti iba preto, lebo telefonáty z Mexika sú drahé. Ručím ti za to, že budúci týždeň sa znova dáte dokopy.“

Bola som si istá, že má pravdu. Jeremiah len potreboval priestor. Okej, to som chápala. Keď sa vráti, zájdem za ním a poviem mu, že ma to mrzí, všetko napravím a bude to, akoby sa nič nestalo.

Steven mal pravdu. O týždeň sme sa naozaj dali dokopy. Šla som za Jeremiahom, ospravedlnila som sa a on tiež. Nespýtala som sa ho, či sa v Cabe niečo stalo. Ani mi nenapadlo, že by sa mohlo stať. Tento chalan ma ľúbil celý môj život a ja som mu verila. Verila som v jeho lásku.

Jere mi priniesol náramok z mušlí. Z malých bielych mušličiek. Mala som z neho obrovskú radosť, lebo som ve-

dela, že na mňa myslel, že som mu chýbala rovnako ako on mne. Tak ako ja dobre vedel, že medzi nami nie je koniec, že nikdy nebude koniec. Celý týždeň po jarných prázdninách strávil v mojej izbe, venoval sa iba mne, nie chalanom z bratstva. Moju spolubývajúcu Jillian to privádzalo do zúrivosti, ale mne to bolo jedno. Bol mi bližší než kedykoľvek predtým. Chýbal mi už aj vtedy, keď bol na prednáškach.

Teraz som však poznala pravdu. Ten hlúpy náramok mi kúpil, lebo sa cítil previnilo. A ja som tak zúfalo chcela všetko napraviť, že som to nevidela.

Kapitola šesť

Keď som zatvorila oči, videla som ich spolu, ako sa bozkávajú vo vírivke. Na pláži. V nejakom klube. Lacie Baronová pravdepodobne pozná triky a pohyby, o akých som ani nepočula. Samozrejme, že ona ich pozná.

Ja som bola ešte vždy panna.

Nikdy som sa s nikým nemilovala, nielen s Jeremiahom, s nijakým chalanom. Keď som bola mladšia, predstavovala som si, že prvý raz to budem robiť s Conradom. Niežeby som naňho ešte vždy čakala. Vôbec nie. Iba som čakala na dokonalú chvíľu. Chcela som, aby to bolo čosi výnimočné, aby to bolo správne.

Predstavovala som si, že to robíme v plážovom dome, svetlá zhasnuté, všade len sviečky, aby som nemala strach. Predstavovala som si, že Jeremiah bude nežný, láskavý. V poslednom čase som sa na to cítila pripravená. Mysle-

la som si, že toto leto to budeme robiť v Cousins – a bude to ono.

Ponižovalo ma pomyslenie, aká som bola naivná. Myslela som si, že vydrží čakať, kým budem pripravená. Skutočne som tomu verila.

No ako by sme to teraz mohli robiť? Keď som si ho predstavovala s Lacie, ktorá bola staršia, viac sexi a skúsenejšia, než ja kedy budem, aspoň som si to v duchu myslela – tak to bolelo, až som nevládala dýchať. To, že ho poznala tak ako ja nie, že s ním zažila čosi, čo som ja nezažila, to mi pripadalo ako najväčšia možná zrada.

Pred mesiacom, zhruba v čase výročia smrti jeho mamy, sme ležali na Jeremiahovom dvojlôžku. Prekotúľal sa ku mne, a keď na mňa hľadel, jeho oči sa tak podobali na Sussannahine, že som ich zakryla rukou.

„Niekedy ma bolí pohľad na teba,“ povedala som. Páčilo sa mi, že presne vie, ako to myslím.

„Zavri oči,“ povedal mi.

Urobila som, čo mi kázal, a vtedy sa ku mne priblížil tak, až sme boli zoči-voči a na tvári som cítila jeho teplý dych. Preplietli sme si navzájom nohy. Zmocnila sa ma náhla túžba mať ho vždy nablízku. „Myslíš, že to vždy bude takto?“ spýtala som sa ho.

„Ako inak by to mohlo byť?“ zamrmľal.

Zaspali sme takí prepletení. Ako deti. Absolútne nevinné deti.

K tomu sme sa však už nemohli vrátiť. Ako by sme mohli? Všetko bolo teraz pošpinené. Všetko od marca až doteraz bolo pošpinené.